

I.1:1-17 Introducere

1. 1:1-7 Pavel și Evanghelia lui Dumnezeu

Introducerile paulinice nu sunt scrise la întâmplare. Ele sunt adaptate nevoilor auditoriului și scopului epistolei.

Dacă scopul epistolei este într-adevăr prezentarea sistematică a doctrinelor fundamentale ale Evangheliei, atunci acest lucru ar trebui să se oglindească și în introducere.

Doar după o simplă citire putem observa că primele șapte versete se centrează pe Evanghelia vestită de Pavel și că acesta realizează în doar câteva rânduri o sinteză minunată a Evangheliei:

- 1) .1 Propovăduitorul Evangheliei: Pavel
 - 2) .2 Rădăcinile vechi-testamentale ale Evangheliei
- 3) V.3-4 – Ortocentrul Evangheliei: Fiul lui Dumnezeu întrupat
 - 4) V.5-6 – Chemarea universală a Evangheliei: ascultarea credinței
 - 5) V. 7 – Salutul paulinic

Densitatea teologică din aceste versete este foarte mare, însă din pricina timpului ne vom rezuma doar la a puncta ideile esențiale. Pavel se prezintă pe sine ca fiind cel pus de o parte să vestească Evanghelia lui Dumnezeu. În mod clar, această autoprezentare este în armonie cu scopul epistolei sale. Primul verset insistă pe faptul că Pavel nu vestește o Evanghelie a sa sau pe una a oamenilor, ci Evanghelia lui Dumnezeu. De-a lungul istoriei au fost multi vestitori ai multor Evanghelii. Ei se propovăduiau de fapt pe sine, propovăduiau Evanghelia făurită de ei înșiși sau de învățătorii lor. Pavel este robul lui Hristos, adică el îi aparține, îl slujește, ascultă de el și acționează pentru interesele lui Hristos.

Apoi, Pavel nu și-a însușit singur slujba de apostol, ci Însuși Dumnezeu l-a chemat, Cel care l-a pus deoparte pentru această misiune încă din pântecul mamei. Iată ce ne spune același Pavel în Galateni 1:11-17: „Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească; pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos. Ați auzit, într-adevăr, care era purtarea mea de altădată în religiunea iudeilor.....Dar când Dumnezeu – care m-a pus de o parte din pântecul mamei mele și m-a chemat prin harul Său – a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său ca să-L vestesc între Neamuri, n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi, m-am suit din nou la Damasc.”

Însă la fel ca Pavel, mulți învățători din istorie au susținut că au fost iluminați de sus și că ceea ce vestesc ei este de fapt mesajul lui Dumnezeu sau al zeilor. Care este atunci diferența dintre Pavel și toți acești „iluminați”? Este o diferență uriașă de credibilitate. Oare care este dovada principală a faptului că Pavel nu se propovăduiește pe sine, ci însăși Evanghelia lui Dumnezeu? Versetul doi cu siguranță ne descoperă această dovadă: „pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în sfintele Scripturi.”

Rădăcinile vechi-testamentale ale Evangheliei vestite de Pavel atestă faptul că el nu vestea

Evanghelia sa, ci o Evanghelie făgăduită cu mult înainte.

Ne aducem aminte de paralela dintre Evanghelia către Romani și Pentateuh:

Evanghelia lui Pavel	Pentateuh
Vinovăția lumii și îndreptățirea prin credință	Genesa – ne prezintă căderea omului în păcat și îndreptățirea prin credință a lui vraam și a seminței lui
Sfințirea lucrată de Duhul Sfânt	Exod, Levitic – insistă pe necesitatea ascultării de legământ și a sfințirii după modelul sfințeniei lui Dumnezeu, pentru ca relația cu Dumnezeu să poată continua
Lepădarea lui Israel și pericolul căderii din har	Numeri – ne descoperă pericolul pierderii relației cu Dumnezeu
Roadă dragostei – aspecte practice	Deuteronom - o sinteză practică a Legii: <i>să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot cugetul tău...</i>

În mod cert Pavel vestea o Evanghelie concepută de altcineva cu mult înainte ca el să se nască. Din această perspectivă, Pavel se diferențiază de toți ceilalți „apostoli” care s-au trezit deodată iluminați și au adus o învățătură nouă fără vreo bază prealabilă consistentă. Rămâne însă să dovedim că acest altcineva care a conceput din vechime Evanghelia lui Pavel este Însuși Dumnezeu, și nu vreun alt om sau grup de oameni. Pentru aceasta trebuie să recitim cu atenție versetul 2: *„pe care (Dumnezeu, Cel veșnic și Atotștiutor) o făgăduise mai înainte (cu 1500 de ani) prin proorocii Săi (vreo 30 la număr, care au trăit în vremuri și contexte diferite de-a lungul a 1500 de ani și, totuși, nu s-au contrazis, ci au conceput un tot teologic coerent și pe deplin armonios) în Sfintele Scripturi (Scripturile Vechiului Testament, o capodoperă unică în istoria umanității).”*

Dacă analizezi cu atenție Vechiul Testament, realizezi fără drept de tăgadă că această carte este o operă de obârșie divină. Valoarea ei morală, profețiile din vechime care s-au împlinit în amănunt, unitatea și coerența ei desăvârșită, impactul ei în viața oamenilor și a societății, profunzimea ideilor abordate îți taie răsufarea și îți consolidează certitudinea inspirației ei divine.

La sfârșitul comentariului pe **Faptele apostolilor** am scris câteva argumente care susțin natura inspirată a Bibliei. Deși acestea aveau în vedere întreaga Biblie, argumentele sunt relevante și doar cu privire la Vechiul Testament.

În lumina acestor argumente înțelegem de ce a răspuns Avraam bogatului nemilostiv astfel: *„Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.”* Cu alte cuvinte, scrierile Vechiului Testament reprezintă o dovadă mai convingătoare chiar decât o înviere din morți. Și așa este. După 11 ani de studiere consecventă a Scripturii pot mărturisi că asistarea la o înviere din morți în Numele lui Isus Hristos m-ar impresiona enorm, dar nu ar constitui o dovadă mai importantă pentru credința mea decât Biblia prin perfecțiunea ei teologică și prin impactul ei asupra vieții mele. Chiar dacă am demonstrate că Vechiul Testament este de origine divină, autoprezentarea lui Pavel ca propovăduitor al Evangheliei lui Dumnezeu tot mai are un cusur. Într-adevăr, de unde știm că Evanghelia vestită de Pavel este cu adevărat împlinirea profețiilor vechi-testamentale? Cu alte cuvinte, de unde știm că Isus este cu adevărat Mesia cel făgăduit de Vechiul Testament?

Și astfel ajungem la versetele 3 și 4. Aceste versete punctează mai întâi esența Evangheliei: „ea privește pe Fiul Său...”.

Este atât de important de subliniat faptul că centrul Evangheliei paulinice este o Persoană. Doctrinile, argumentele, toată teologia gravitează în jurul unei Persoane: Isus, Fiul lui Dumnezeu. El este ortocentrul Evangheliei. Dacă mesajul vestit de noi neglijează centralitatea lui Hristos, atunci acesta reprezintă Evanghelia noastră, și nu Evanghelia lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu S-a descoperit și ne-a răscumpărat în Fiul Său și ne-a chemat să fim ai lui Hristos și să avem prin El părtășie cu Fiul și cu Tatăl. Evanghelia pe care o va prezenta Pavel în Romani tratează multe problematice și doctrine complicate. Este posibil ca, atunci când ne vom bate capul cu ele, să uităm de părtășia cu Fiul Său și să devenim robii unui proces anost de analiză și studiu. De aceea, înainte de toate, Pavel ne aduce aminte că Evanghelia privește pe Fiul Său. Esența Evangheliei se regăsește în Hristos. Nu o învățătură morală, nu apostolii, nu mama lui Isus, nu ritualurile sau regulile reprezintă esența Evangheliei, ci Isus. În lumina acestor lucruri, ne putem cerceta sinceri înaintea lui Dumnezeu: oare ce este în centrul Evangheliei pe care o vestesc eu? Evanghelia privește pe Fiul Său...

Pavel așază în centrul Evangheliei o Persoană și apoi creionează identitatea Acesteia. Este vorba de Fiul lui Dumnezeu întrupat. Nu vom dezvolta doctrina întrupării, ci doar vom sublinia faptul că Pavel nu doar proclamă identitatea acestei Persoane care este ortocentrul Evangheliei sale, dar realizează și o scurtă sinteză a argumentelor care legitimează această identitate. Ne aducem aminte de întrebarea pusă mai sus: „De unde știm că Isus cel vestit de Pavel este Mesia promis de proorocii din vechime?” Și aici găsim pe scurt răspunsul. Vechiul Testament a creionat lui Mesia o identitate unică și inconfundabilă. Pe de o parte, erau pasaje care Îl prezentau ca om, ca pe un fiu al omului, ca pe un vlăstar născut din sămânța lui David.

Pe de alte parte, erau pasaje (ca Psalmul 110) care îi confereau lui Mesia o identitate divină și prerogativele lui Dumnezeu. Isus a fost un om care s-a născut din sămânța lui David, deci a împlinit prima fațetă a profilului mesianic. A doua era mai greu de dovedit. Cum se putea dovedi faptul că Isus era Fiul lui Dumnezeu? Pavel răspunde: prin învierea morților. De ce învierea din morți dovedește cu putere că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Ar fi mai multe răspunsuri la această întrebare. Precizez mai întâi faptul că învierea lui Isus a fost un eveniment unic în istoria umanității. Spre deosebire de celelalte învieri din morți din Vechiul sau Noul Testament, Isus a înviat într-un trup de slavă, total regenerat, care nu mai este supus putrezirii. De ce acest lucru Îl autentică ca fiind Fiul lui Dumnezeu? Mai întâi să ne amintim că Isus a șocat pe contemporanii Săi prin curajul Său de a susține că El este Fiul lui Dumnezeu. Oamenii au judecat acest lucru, iar rezoluția lor a fost aceea de a-L declara pe Isus un eretic și de a-L condamna la moarte deoarece s-a declarat Fiul lui Dumnezeu. Și Isus a fost răstignit pe o cruce. Însă după finalizarea procesului pământesc, cazul lui Isus a fost reanalizat de o curte mai înaltă, de însăși curtea cerească. Aceasta L-a găsit nevinovat (duhul sfințeniei...) și a dezlegat lanțurile morții de pe El, prin decizia învierii Sale din morți. Este evident faptul că învierea Sa din morți este o autenticare din partea Creatorului Însuși cu privire la identitatea lui Isus, și anume că El este, așa cum s-a autointitulat, Fiul lui Dumnezeu. Ba mai mult, Vechiul Testament a profețit că Mesia, cel deopotrivă uman și divin, va beneficia de o înviere și regenerare totală a trupului Său: Psalmul 2, Isaia 53, Daniel 7 și 9 etc. Vorbesc despre învierea lui Mesia din morți. Însă probabil că cel mai clar pasaj îl găsim în Psalmul 16 în celebrele cuvinte: „*nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea...*”. Pentru că învierea unică a lui Mesia a fost profețită de Vechiul

Testament, înaintea trupului regenerat al lui Isus nu putem decât să rostim ca și Pavel: dovedit *cu putere* că este Fiul lui Dumnezeu.

Ar mai rămâne să răspundem doar la o întrebare: cum putem dovedi că Isus a înviat cu adevărat? Sunt trei argumente principale: scrierile martorilor oculari, întâlnirea personală cu Isus, schimbarea oamenilor prin credința în învierea lui Isus.

Avem mai întâi martorii oculari. Dar oare sunt ei credibili și de încredere? Studiile asupra Evangheliei susțin credibilitatea acestor martori. Cu toate acestea, ele par a fi insuficiente pentru a demonstra învierea lui Isus. Și atunci urmează al doilea argument pe care îl voi prezenta sub forma unei provocări: dacă Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu care a înviat din morți, cel mai legitim mod pentru a verifica învierea Lui este de a-I cere să ți se arate, acceptând totuși ca El să aleagă modalitatea prin care să ți se decopere ca Persoană vie. Unii, ca Pavel pe drumul Damascului, au beneficiat în urma căutărilor lor de revelația directă a lui Isus cel înviat. Mulți alții însă au beneficiat de o revelație în duh și de o schimbare fundamentală a vieții, care le-au certificat faptul că Isus este viu.

Eu am beneficiat de acest lucru într-un mod absolut convingător. Dar nu e nevoie ca în cazul tuturor să fie la fel. Isus va vorbi și Se va descoperi fiecăruia pe limbajul lui. Dar după ce am experimentat o schimbare divină a vieții după întâlnirea personală cu Isus cel înviat, credința mea mi-a fost întărită și de schimbările vieții multor oameni de lângă mine care mărturiseau aceeași întâlnire personală cu Isus. Nașterea din nou a milioane de oameni de-a lungul istoriei în Numele Isus sunt o dovadă mai mult decât suficientă a autenticității învierii lui Isus.

Pavel ne atrage atenția de la începutul epistolei asupra faptului că Evanghelia privește pe Fiul Său. Toate bune și frumoase, însă rămâne o întrebare: în ce măsură această Evanghelie ne privește și pe noi? Versetele 5-7 evidențiază cu claritate că Evanghelia ne privește pe noi toți. Într-adevăr, în aceste versete Pavel realizează o sinteză a chemării universale a Evangheliei. Evanghelia nu este doar o doctrină minunată care privește pe Fiul lui Dumnezeu, ci Evanghelia are o chemare directă pentru fiecare om. Sunt mai multe expresii în aceste versete care reliefează această chemare:

- 1) „Isus Hristos, Domnul nostru”
- 2) „pentru Numele Lui”
- 3) „la ascultarea credinței”
- 4) „chemați să fiți ai lui Isus Hristos”
- 5) „chemați să fiți sfinți”

Isus Hristos este Domnul. El cere ascultare deplină întregului univers. El cheamă toate Neamurile, fără excepție, să asculte de credință, să Îi aparțină în întregime, să trăiască după voia Lui, și toate acestea pentru gloria Numele Său! De aceea, în fața mesajului Evangheliei nu ne putem mulțumi să contemplăm frumusețea sa teologică. Se impune imediat o decizie extrem de importantă care vizează întreaga viață a unui om: să asculte sau nu de Hristos. Este foarte interesantă expresia folosită de Pavel: „la ascultarea credinței.” El ar fi putut zice: „pentru ca toate Neamurile să creadă în Isus Hristos” și ar fi fost corect din punct de vedere teologic.

Însă Pavel a vrut să insiste asupra dimensiunii ascultării și supunerii. El accentuează astfel faptul că credința autentică în Isus Hristos duce la subordonare totală față de Acesta. Credința în Hristos Domnul presupune existența Acestui stăpân ce trebuie ascultat. Încrederea ancorată în

Hristos ne schimbă total perspectiva noastră asupra vieții și ne dictează cum să trăim în cele mai mici amănunte.

Credința în Isus ne cere cu putere să trăim ca El în fiecare secundă a vieții noastre. Este clar că Pavel vrea să accentueze schimbarea pe care ne-o cere Evanghelia nouă, oamenilor, oriunde ne-am afla pe acest pământ.

Deci Evanghelia nu Îl privește doar pe Fiul Său, ci și pe noi. Ea ne cere să ne punem încrederea în Hristos, să Îl lăsăm pe El să fie Domnul vieții noastre, iar când facem acest lucru pentru gloria Numelui Său, să nu avem impresia că I-am făcut un favor lui Dumnezeu, ci noi să ne simțim onorați și îndatorați. Într-adevăr, Pavel ne spune că prin Hristos a primit „*harul* și apostolia de a duce, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței, pe toate Neamurile”. Deci, apostolatul nu era o corvoadă, ci un dar nemeritat și o nespusă onoare.

Dacă ar fi să prezentăm pe scurt ideile pincipale din primele 7 versete, am putea scrie:

- Pavel se prezintă pe sine ca vestitor al Evangheliei **lui Dumnezeu**, și nu a sa sau a unui grup de oameni;
- Acest lucru este credibil din pricina faptului că Evanghelia propovăduită de el a fost **făgăduită în scrierile Vechiului Testament**;
- Iar **Isus Hristos, ortocentrul Evangheliei**, a împlinit cu claritate profețiile din vechime, dovada supremă a acestui fapt **fiind învierea din morți**;
- Evanghelia nu Îl privește însă doar pe Hristos, ci are **o chemare universală**: toate Neamurile să își pună încrederea în Isus Hristos și să asculte de El!

Cum spuneam mai sus, Pavel își armonizează conținutul introducerii cu scopul epistolei sale. Acum, dacă scopul epistolei către Romani este tocmai o prezentare sistematică a Evangheliei, era firesc ca în introducere să realizeze – așa cum și face – un rezumat al acestei Evanghelii.

Rezumatul are rolul de a puncta esențialul. Dacă ar fi să faci un rezumat foarte scurt al Evangheliei, în 6 versete, ce ai așterne pe hârtie? Nu știu ce ai așterne tu, însă știu ce a scris Pavel, și ar fi interesant să comparăm cele două rezumate.

Pavel a punctat doar trei idei:

A.Rădăcinile vechi-testamentale

B.Centralitatea și identitatea lui Isus Hristos

C.Chemarea universală a Evangheliei

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, este ortocentrul Evangheliei. Vechiul Testament este baza argumentativă care legitimează și oferă credibilitate ortocentrului, iar chemarea universală tratează răspunsul așteptat din partea omului față de ortocentru. Rezumatul tău cum arată?